

Yaşam Güncellendi Ya Ben

– keskin2011 · 13 Mart 2018

Bölük pörçük anılar çocukluğumdan bu güne kalan... Bayram sabahları toplu yemekler, tek sıra halinde küçükten büyüğe uzayıp giden el öpme kuyrukları...

Bazen mendil verirlerdi, bazen akide şekeri, hoşumuza en çok gideni de ortası delik paraların verilmesiydi. Nerede nasıl harcayacağımızı bilmesek de.

Kabaktan arabalarımız vardı. Evlerimizin boyunca kar yağardı o zamanlar. Kürekler evimizin içinde bulunurdu. Bahçeye açılan kapımızdan itibaren karlar kürenir. hendekler açılarak çıkardık dışarıya. Okula da kardan hendekler arasında giderdik. Üstelik uzaktı da okulumuz.

Babamın kucağında oturduğumu pek hatırlamıyorum. Hele ki dedemlerin yanında. Gizli bir yasak vardı adeta.

Soba da sanki yoktu. Şimdilerde şömine deniyor ya. O zamanlar ocak denilirdi. Alev alev, kor kor meşe odunlarının çıtır çıtır yandığı. Sofa (salon)nın tam ortasında yanardı. Yemekler de orada pişerdi. Hele ki bacasından sarkıtılan zincire bağlanmış kara bakır tencerede pişirilen kabakların tadı da bir başkaydı.

Karlar eritilir iki ineğimize su verirdi büyüklerimiz. Bembeyazdı onlar. Boynuzları kocaman hilal gibiydi. Şimdi öyle değiller. Hatta hiç yok onlardan.

Şimdi ki gibi pazarlar da kurulmazdı. Sene de bir panayırlar olurdu. Sebze meyvelerimiz çeşit yönünden az olsa da kendi bahçelerimizden temin edilirdi. Tatları da başkaydı. Domateslerin içi yeşilimsi odunsu değildi. Karpuzlarımız küçüktü ama tadları kabak tadında değildi. En keleşinin tadı bile karpuz gibiydi. Karpuz kokardı. Yumurta satın alınmaz kendi tavuğumuzun altından alınırdı.

Cep telefonları bir yana telefon da yoktu. Tek kanal tv lüksdü. pc ve internet hak getire.

Yıllar geçti. Taşı toprağı altın denilen şehire, eşyalarımızı da sandıklayarak geldik. Önceleri paşa diyarıydı oturduğumuz semt. Sonra avcıların kol gezdiği, av hayvanlarının bol olduğu, kışları şehirle irtibatı kesilen bölgeye yerleştik.

Fakrü zaruret halinde yaşanamayan çocukluğum gibi, okul hayatı da tamamlanamamıştı. Aile bütçesine katkı amacıyla okul bırakılmış, çalışma hayatına başlanmıştı. Hele ki yakalandığı amansız hastalıktan kurtulamayarak aramızdan ayrılan babamızın yokluğu ile ailenin ilk göz ağrısı olan çocuğu olarak omuzlarıma yüklenen sorumluluk çökertmişti omuzlarımı.

Hayat mücadelesi tüm yoğunluğu ile devam ededursun, bugünlere gelindi. Çocuklarımız oldu. Evlendiler çocukları bile oldu. Torun dediklerimiz. Bizim yanımızda anne babaları seviyorlar onları artık.

Hiçbir şey eskisi gibi değil. İnsan en büyük acıyı ve zararı sevdiklerine verirmiş. Bizde de öyle oldu. Acılarla beslendik. Yaralandık. Tesellimiz; demek ki seviliyoruz oldu. Ve şu ana ulaştık.

Yaşam bir şekilde kendini güncellemişti. Eskiden eser yok. Herşey farklı.

Peki; ey hayat sen güncellendin de ben nasıl güncelleneceğim? Nedir formülü? Söyler misin? Hoşçakal demeden...

Refik

13 . 03 . 2018

İstanbul